

Tau Te Tjing

Boek van Deugd en Principe

Lau Tzu

'van Well' vertaling

Tau Te Tjing

Boek van Deugd en Principe

Lau Tzu

‘van Well’ vertaling

DEZE UITGAVE

TAU TE TJING

Boek van Deugd en Principe

LAU TZU

'van Well' vertaling

Met vriendelijke ondersteuning bij
de vormgeving door Robbert Schrover

© Stichting van Well Publicaties

ISBN 978-90-826954-0-3

EAN 9789082695403

NUR 739 (Oosterse filosofie)

VOORWOORD

Het klassieke boek (Tjing) van Principe (Tau) en Deugd (Te), staat traditioneel bekend als Tau Te Tjing.

De oorspronkelijke tekst wordt toegeschreven aan Lau Tzu ('het Oude Kind' of 'Kind der Ouden'), die vermoedelijk 604 v.C. geboren werd.

Eén kantje per dag, langs niet-systematische weg gekozen, is een eeuwenoude inwijdingsmethode die ook nu te verkiezen blijft boven een tot het bewustzijn beperkte aanpak.

J.

van

Well

Tau dat gezegd kan worden, is niet het durende Tau.
De naam die genoemd kan worden, is niet de durende naam.
Onnoembaar, is het oorsprong der myriade creaties.
Noembaar, moeder der myriade schepselen.

Daarom:

Durend begeerteloos, aanschouwen we de wonderlijke subtiliteiten.
Durend begerend, zien we het begrenzende.

Beide in ontspringen gelijk,
hebben verschillende namen maar gelijke bestemming.

Die gelijkheid heet diep.
Het mysterie der diepten;
van alle subtiliteiten is het de poort.

Kennen allen onder de hemel de schoonheid van het schone,
dan ook het lelijke.

Kennen allen het goede,
dan ook het niet-goede.

Zijn en niet-zijn baren elkander,
moeilijk en licht vervolmaken elkander,
lang en kort vormen elkander,
hoog en laag komen uit tegen elkander, (*)
toon en stem sluiten aan bij elkander,
voor en na volgen op elkander.
Dit zijn allen duurzamen.

Daarom verwijlt de klinker (**) in niet-doen
en draagt de leer uit zonder woorden.

De myriade wezens komen op en worden niet geweigerd.
Hij doet en steunt er niet op;
volbrengt verdienstelijk en hecht er niet aan.
Juist omdat hij er niet aan blijft hechten,
verlaten zij hem niet.

(*) Vullen elkander aan.

(**) Associeert o.a. met: harmonie, klank, klankbord, horen en gehoord worden, de ene toon, (steen)vast karakter, dierenriem/deugd-pad, klinkt als = 'sound' (gezond), antwoordend jong (hexagram 61), (toets)steen der wijzen, verdraagzaam - laag geplaatst - en veracht als een straatklinker, deurklink = (be)grip opent en sluit, klankschaal/resonantie/synchroniciteit, principe en leer (klepel en klok), solide als klinkende munt, klinkend als vrienden onder elkaar met wijn en klinkend (rinkelend) als jade.

Verhef de verdienstelijke niet,
opdat het volk niet twiste.
Loof de moeilijk verkrijgbare goederen niet,
opdat het volk geen diefstal plege.
Plaats het begeerlijke niet in aanzien,
opdat 's volks hart niet vertroebele.

Daarom:

De klinker regeert door
het hart te ledigen,
de buik te voeden,
de wil te verzwakken
en het beendergestel te versterken.

Hij brengt duurzaam teweeg,
dat het volk zonder weten is en geen begeerten heeft.
Hij stelt zeker dat de wetters niet durven handelen,
opdat er zonder opzettelijkheid niets is dat ongeregeld ware.

Tau is het opwellende en in offering onuitputtelijk.

Onpeilbaar! Het lijkt de voorouder der myriade creaties.
Groots, mindert het de scherpste.

Groots, ontwart het de verwikkeling.
Groots, tempert het de schittering.
En groots daalt het neer in gemeenschap met de stof.

Maanlichtstil! Het lijkt nauwelijks te onderhouden niet-weten.

De oorsprong van het bijzondere kind,
dat weerspiegelt wat voor de opperste heer was.

Hemel en aarde zijn niet persoonlijk,
voor hen zijn de creaties als strohonden.

De klinker is niet persoonlijk,
beschouwt alle voortbrengselen als strohonden.

Tussen hemel en aarde beweegt als een blaasbalg,
wegvallend en toch onuitputtelijk.
Beweegt het zich,
dan uit het zich te meer.

Veel (doen) horen betekent herhaaldelijk uitgeput raken.
Beter het inwezen te houden.

Het wezen van het dal sterft niet,
men noemt dit de duistere moeder.

De poort van de duistere moeder,
wordt wortel van hemel en aarde genoemd.

Ragfijn en eindeloos, schijnbaar substantieel,
kent wie daarop steunt geen inspanning.

Hemel (beschut) blijvend, aarde (volgt) aanhoudend.

De reden waarom hemel en aarde blijvend en aanhoudend kunnen heten,
is omdat zij zichzelf niet groots verheven hebben.

Daarom kunnen zij blijvend verheffen.

Vandaar dat de klinker zich achter stelt bij anderen,
en toch naar voren komt.

Diens persoon(lijke) van zich los maakt,
en Zelf behouden blijft.

Is het niet omdat hij niets eigens heeft,
dat daarom juist het eigene kan worden vervuld?

Het hoogste goede is als water.

Water is goedgunstig voor de myriade creaties en strijdt niet.

Het verblijft op plaatsen, door de massa der mensen veracht.

Daarin staat zwerven Tau nabij.

Wat verblijven betreft is het goede de aarde.

Wat hartstocht betreft is het goede de diepte.

Wat weldoen betreft is het goede de hemel.

Wat (recht)spreken betreft is het goede de getrouwheid.

Wat bestuur betreft is het goede de orde.

Wat werken betreft is het goede de bekwaamheid.

Wat handelen betreft is het goede de juiste tijd.

Juist omdat het niet strijdt, treft het immers geen blaam.

Opdragen en gespannen houden,
grootser ware om te ontspannen.

Aanscherpen en toetsen,
zal niet verdienstelijk kunnen blijven.

Verzamelingen vol goud en jade vallen door niemand te bewaken.
Hovaardigheid bij de rijke en trots bij status brengen vanzelf onheil aan.

Na voltooiing volgde de terugtocht,
dat is - het Tau der hemel!

De (zinnelijke) ziel opvoedend
en eenheid omhelzend,
kun je ondeelbaar zijn.

De levenskracht intrekend
tot ze gedwee is,
wordt je als een pasgeborene.

De donkere spiegel veredelend en reinigend,
kun je zonder blaam zijn.

Het volk liefhebbend en het rijk recreërend,
wordt je zonder opzettelijkheid.

Terwijl de poorten des hemels zich openen en sluiten,
wordt je als de broedende hen.
Terwijl je licht de vier richtingen penetreert,
kun je als onwetende zijn.

Het baart leven en onderhoudt,
het brengt voort en rekent niet als eigen.
Het kweekt op en is niet als meester,
het heet Mysterieuze Deugd.

Dertig spaken gemeenschappelijk in één naaf.
Juist waar niets is, ontspringt de bruikbaarheid van het wiel.

Men bakt leem en maakt het tot vaten.
Juist waar niets is, ontspringt de bruikbaarheid van het vat.

Men hakt deuren en vensters uit.
Juist waar niets is, ontspringt de bruikbaarheid van het huis.

Daarom:

Voordeel mag dan komen van zijn,
maar van het niet-zijn komt het nut.

De vijf kleuren verblinden het zicht der mensen,
jagen en jachten maken het mensenhart gek.

Moeilijk verkrijgbare goederen hinderen 's mensen levenswandel,
de vijf smaken bederven de mond der mensen.

De vijf tonen verdoven de oren der mensen.
Daarom besteedt de klinker zorg aan diens innerlijk
en niet aan het ogenschijnlijke.
Daarom laat hij dat en verkiest dit.

Gunst en ongunst zijn zo beschamend dat ze verschrikt maken.
Geëerd worden is een bezoeking gelijk de persoonlijkheid.

Wat betekent:

Gunst en ongunst zijn zo beschamend dat ze verschrikt maken?

Gunst verlaagt.

Haar verwerven maakt verschrikt, haar verliezen maakt verschrikt.

Dat betekent:

Gunst en ongunst zijn zo beschamend dat ze verschrikt maken.

Wat betekent:

Geëerd worden is een bezoeking gelijk de persoonlijkheid?

Ons treffen grote rampen om onze persoonlijkheid.

Welk leed kon ons treffen wanneer we geen persoonlijkheid hadden?

Daarom:

Aan degene die handelen voor zichzelf hoger acht dan handelen
voor de wereld,
kan het wereldse toevertrouwd geraken.

Degene die de verzorging der wereld ducht als verzorging der
persoonlijkheid,
kan met de verzorging der wereld belast geraken.

We kijken ernaar en zien het niet, men noemt het subtiel.
We luisteren ernaar en horen het niet, men noemt het klankloos.
We tasten ernaar en raken het niet, men noemt het onbewogen.

Deze drie zijn niet (geheel) kenbaar.
Daarin vallen zij samen om eenheid te formeren.

Betreffende Eén:
er is geen grootsheid daarboven, geen oorspronkelijke kleinheid daaronder.
Grenzeloos vertakt werkend,
is het onnoembaar en keert terug tot niet-zijn.

Dit heet vorm van het ongevormde,
beeld van het beeldloze,
onbeschaafdheid van het vage.

Achter volgend zie je de rug niet,
van voren naderend zie je het aangezicht niet.

Zich houdend aan het Tau van nu,
kent men het ontspringen en het oude.

Dit heet: De draad van Tau.

De in Tau ingewijden der oudheid,
waren subtiel diepzinnig en mysterieus indringend.
Hun diepte kan niet gekend worden.
Omdat ze niet gekend kan worden tracht ik een indruk te geven:

Aarzelend, als wie in de winter een rivier over steekt.
Behoedzaam, als wie vreest voor zijn burens aan vier zijden.
Plechtstatig, als een gast.
Wijkend, als ijs dat smelten gaat.
Ongerept, als een ruw houtblok.
Duister, als troebel water.
Omvattend, als een weidse vallei.

Vertroebeld water klaart langzaam op door rust.
Het verstarde wordt langzaam tot leven opgewekt door beweging.

Die Tau bewaarden wensten niet (vol) te zijn.
Niet vol, maar versleten en behoeftig, konden zij vervuld worden.

Leegte bereiken is inderdaad een grens,
rust handhaven is inderdaad cruciaal.

De myriade creaties verschenen zij aan zij
en aldus zie ik hun terugkeer.
Alle dingen der natuur bloeien overvloedig
en keren tot hun oorsprong terug.
Dit wordt 'rust' genoemd.

Rust heet wederkeer naar incarnatie.
Wederkeer naar incarnatie heet eeuwigheid.
Eeuwigheid kennen heet verlicht worden.
Het eeuwige niet kennen is roekeloos blind zijn.
Roekeloze blindheid bewerkt onheil.

Eeuwigheid's kennen is zielegrootheid.
Met zielegrootheid bekend zijn is prinselijk onbevooroordeeld zijn.

Onbevooroordeeld zijn wordt koningschap.
Koningschap is gelijkend de hemel zijn.
Hemels zijn is Tau.

Met Tau ervaar je bescherming tot het einde der tijden.

Uitmunten is degene wiens lagere nauwelijks weten van diens bestaan.
De volgende beminnen en prijzen zij.
Dan komt die zij vrezen.

De onderste bespotten en verachten zij:
‘Wie niet genoeg vertrouwt vindt ook geen trouw.’

Behoedzaam weegt de eerste diens woorden.
De taken verdienstelijk volbracht en de verwickelingen beëindigd hebbend,
zeggen gewone mensen: ‘wij doen het vanzelf’.

Daarom:

Wanneer het grote Tau verzaakt wordt,
komt er menslievendheid en gerechtigheid.
Wanneer scherpzinnigheid en vernuft opkomen,
dan is er grote huichelarij.

De zes relaties eenmaal in onvrede,
dan komen kinderband en ouderzorg.
Staat en gezin vervallen tot wanorde,
komen er deugdzame ambtenaren.

Verzaak het vernuft, verwerp de scherpzinnigheid,
dan zal het volk honderdvoudig voordeel verkrijgen.

De menslievendheid verzakend, de gerechtigheid verwerpend,
keert het volk van kinderband en ouderzorg terug.

De knapheid verzaakt, de winzucht verwijderd,
zullen er dieven noch rovers zijn.

Deze drie leringen zijn nog niet toereikend,
vandaar de toevoeging van volgende steun:

Toon de eenvoud van ongeverfde zijdedraad.
Omhels de ongereptheid van het onbewerkte houtblok.
Verminder de ik-zucht en verklein de ambities.

Verzaak geleerdheid en ge zult vrij van zorgen zijn.
Hoe groot is het verschil tussen 'ja graag' en 'zeker niet'?
Hoeveel is er tussen schoon en lelijk?
Wat het persoonlijke aanjaagt,
maakt ook dat anderen gevreesd moeten worden.

O, de verwildering; ze kent geen beperking!
Genietend is de menigte, als bij het grote stieroffer.
Stralend van lust, als wie in de lente terrassen bestijgt.

Ik alleen lig stil, nog zonder teken.
Als een baby die nog niet geglimlacht heeft.
Hoe lusteloos, als niet wetende waarheen me te wenden.

De menigtes hebben over, ik alleen schijn gebrek te hebben.
Mijn geest is als de dwaas; troebel, chaotisch.
De persoonlijken zijn helder, ik alleen schijn in duister.
De persoonlijken zijn nauwlettend onderscheidend,
ik alleen ben vaag en bot.

Vormloos ben ik! Als de oceaan.
Hoe ongevormd! Alsof ik in niets kan sederen.

De menigen zijn bestemd.
Ik alleen ongeleerd en koppig als een boer.
Maar slechts mijn begeerten verschillen van anderen,
want ik waardeer het gevoed te worden door de Moeder.

De grote deugd in diens verschijning vloeit enkel voort uit Tau.
Tau in diens creatie is ongevormd en vormloos.

Hoe vormloos! Hoe ongevormd! Diens midden houdt de beelden.
Hoe ongevormd! Hoe vormloos! Diens midden houdt de dingen.

Hoe diep! Hoe duister! Diens midden houdt het wezen.
Dit wezen is heel waarachtig. Diens midden is getrouw.

Van oudsher tot nu verdween diens naam niet.
Het is hierdoor dat we kunnen luisteren naar de voorbestemming.

Hoe weet ik van de voorbestemming?
Door dit.

Opgeblazen zijn staat niet.
Zelfingenomen zijn onderscheidt niet.
Zelf-centrering straalt niet.
Zelf-aanmatiging is niet verdienstelijk.
Zelfverheffing is niet hoogstaand.

Bij Tau vergeleken zijn dit etensrestjes en overtollige belasting.
En wat creatie betreft; er zijn er die dit haten.

Daarom: wie Tau aspireert, verwijlt hier niet in.

Lood wordt goud.
Krom wordt gerecht.
Hol wordt vol.
Versleten wordt vernieuwd.

Gering wordt verkrijgen.
Veel wordt verdolen.

Daarom houdt de klinker het Ene
en dient zo tot hoeder der wereld.

Hij is niet zelfingenomen,
daarom schitterend.

Hij stelt zich niet centraal,
daarom stralend.

Hij is niet zelfaanmatigend,
daarom verdienstelijk.

Hij verheft zichzelf niet,
daarom hoogstaand.

Juist omdat hij niet strijdt,
kan niemand met hem strijden.

Het oude gezegde dat lood wordt tot goud,
staat het licht zeer nabij.

Waarlijk wordt heelheid diens deel.

Spaarzaam spreken is natuurlijk.

Wervelwinden duren geen ganse ochtend, plasregens duren geen ganse dag.

Wie brengt die voort?

Als hemel en aarde niet langer kunnen, hoeveel minder dan de enkele persoon.

Daarom:

Wie zich wijdt aan Tau, wordt een met Tau.

Wie zich houdt aan Deugd, is een met die Deugd.

Wie Dwaling opneemt, wordt een met Dwaling.

Wie een is met verkrijgen,
krijgt deugd van Tau.

Wie zich in dwaling verenigde,
wordt door Tau vereend met zorg.

Er was iets vermengd ongedifferentieerd
voor de geboorte van hemel en aarde.

Stil, ongevormd, staat het op zichzelf
en verandert niet.

Het kan beschouwd worden als Moeder van hemel en aarde.
Diens naam: Nooit Kennend. Roepnaam: Tau.

Gedwongen het te benoemen,
zeg ik groot.

Van groot zeg ik
steeds voortvloeiend.

Van voortvloeiend zeg ik
ver reikend.

Van ver reikend zeg ik
omslaand.

Tau is groot, de hemel is groot, de aarde is groot en de koning is groot.
Er zijn in de wereld vier groten en de koning is daarvan een.
De mens neemt de aarde tot voorbeeld, de aarde de hemel.
De hemel neemt Tau tot voorbeeld en Tau het vanzelf zijn.

Zwaar is de wortel van licht.
Rust is onrust's meerdere.

Zo verheft een bovenpersoonlijke zich dagelijks op diens baan,
zonder van de grote lastwagen te wijken.

Alhoewel een ommuurde rustplaats bezittend,
blijft deze er onbewogen en rustig boven.

Hoe zouden de tienduizend rijtuigen des konings,
luchthartig kunnen zwerven onder de hemel?

In luchthartigheid verliest hij zijn grondslag,
in onrust brengt hij zijn meerdere voort.

Goed reizen laat wagen noch voetsporen na.
Goed spreken maakt afwijkingen noch fouten.

Goed rekenen gebruikt geen kerfstok of telraam.
Goed sluiten heeft geen slot of dek nodig en is niet openbaar.

Zodoende heeft goed binden geen touwen of banden nodig
en is niet te ontbinden.

Daarom is de klinker duurzaam goed voor het welzijn der mensen
en sluit personen noch hulpbronnen af.

Dit heet remmend begrip. Het goede is immers de leraar van de goede
persoon
en de niet-goede persoon is goede's schat.
Wie de grote leraar niet waardeert en de grote schat niet liefheeft,
is bij alle geleerdheid toch verblindt.

Dit heet: Het (ene) oog der verheffing.

Wie de haan kennend zich houdt aan de hen,
is een dal voor allen onder de hemel.
Wie een dal voor allen onder de hemel is,
zal het aan durende deugd niet ontbreken.

Wie het niet ontbreekt aan durende deugd,
zal terugkeren naar de staat van zuigeling.

Wie hoogheid kent en verblijft in de schande,
is een dal voor allen onder de hemel.

Wie een dal is voor allen onder de hemel,
vloeit over van de durende deugd.

Wie overvloed van durende deugd heeft,
zal terugkeren tot de staat van ongekunsteld hout.

Wie het wit kent en het duister houdt,
is de maat voor allen onder de hemel.

Bij wie de maat voor allen onder de hemel is,
faalt de durende deugd niet.

Degene bij wie de durende deugd niet faalt,
keert terug naar de staat zonder grenzen.

Wordt ongekunsteldheid aangewend,
dan neemt ze een komvorm aan.

Bovenpersoonlijke aanwending overtreft de magistraten,
want waarlijk groot cultiveren hakt niet.

Die aan al-onder-de-hemel willen geraken om het te transformeren,
ik zie dat zij niet slagen.

Al-onder-de-hemel is waarlijk niet zo maar een vat,
het is niet iets waaraan gewerkt kan worden.

Bewerken is bederven, er naar grijpen is verliezen.

Want van de creaties gaan sommigen voor, anderen volgen na.

Sommigen blazen op, anderen verstillen.

Sommigen zijn vast, anderen week.

Sommigen verheffen zich, anderen vernederen.

De klinker vermijdt buitensporigheid, overdaad en pracht.

Wie de gids der mensen bijstaat met Tau,
zwerft niet onder-de-hemel met wapengeweld.

Diens doen lokt een goed antwoord uit,
waar legers kamperen groeien doornen en distels.

De goede slaagt en daarmee uit,
waagt het niet verder te gaan met geweld.

Slaagt en praalt niet.
Slaagt maar is niet aanmatigend.
Slaagt en is niet hooghartig.

Slaagt en besluit niet triomferend,
dit heet hoger slagen en niet forceren.

Bloeien en hooghouden heet Tau-loos,
Tau-loos vergaat vroegtijdig.

Waarlijk, wapens zijn geen geluksschalen. Sommigen haten hen.
Daarom heeft de Tau-aspirant er geen verblijf.

De hogere mens waardeert de linkerzijde,
de wapengebruikers waarden de rechter zijde.

Immers, wapens zijn niet bepaald schalen voor het bovenpersoonlijke,
wapens zijn geen geluksschalen.

Besluiten tot niet winnen, maar slechts in noodzaak gebruiken,
doet rijzen zonder betreuren.

Betreurend verschijnen hierbij, weigert verheuging in mensen neermaaien.
Wie zich verheugt in mensen neermaaien, kan de wijsheid niet winnen
van wie onder de hemel zwerft.

Daarom beschouwt geluk links hoger, ongeluk beschouwt rechts hoger.
Daarom blijft de onderbevelhebber thuis terwijl de opperbevelhebber
op rouwplechtigheden blijft spreken.

Neergemaaide mensen tot grote aantallen verheven hebbend,
klagen we met medelijden en verdriet.
In de strijd overwinnend, gedenken we met rouwplechtigheden.

Tau is durend onnoembaar.
Ongeschaafdheid is ongetwijfeld gering,
maar niemand onder de hemel durft het tot dienaar te maken.

Konden koningen en vorsten het houden,
de myriade creaties zouden zichzelf schikken.

Beweegt de hemel zich naar de aarde toe,
dan overgiet ze het dal met zoete dauw.
En vanzelf, zonder bevel,
geraakt het volk tot harmonie.

Tot schepping komende, wordt het bewerkt.
Eenmaal bewerkt, moet men het houden.

Wie houdt kan zonder gevaar verwijlen;
want de relatie van hen onder de hemel tot Tau,
is als van de geringe bergstromen en overvloedige rivieren
ten opzichte van de wateren.

Wie het persoonlijke kent is wetend,
wie zichzelf kent is zuiver.

Wie personen overwint is machthebber,
wie zichzelf overwint is sterk.

Wie tevredenheid kent is rijk,
wie zich een weg baant is wilskrachtig.

Wie diens verheven plaats niet verliest houdt stand,
wie sterft maar niet in vergetelheid raakt is eeuwig levend.

Het grote Tau is aldoorvloeiend, het kan links én rechts.
Wellicht volgt macht op verdienstelijkheid, maar het noemt niet eigen.

Myriade creaties steunen erop, maar het is niet duurzaam tot gids tenzij gevraagd. Het kan de geringe zwerver genoemd worden.

Myriade creaties trekken erop terug maar het is hen geen gids.
Het kan de grote zwerver genoemd worden.

De klinker vermag het groots volbrengen te besluiten.
Het grootse dat niet groots afsluit vermag immers het grote te volbrengen.

Het grote beeld houdend, stromen allen onder de hemel toe.
Stromen toe zonder letsel te ondervinden.

Muziek en lekkernijen doen de langs komende reizigers verpozen.
Immers:

Wanneer Tau verschijnt in woorden, zoet klinkend,
dan smaakt het niet groots.

Er naar kijkend is zien onbevredigend.
Er naar luisterend is horen onbevredigend.
Toepassing vermag het niet te bevatten.

Wat samentrekken gaat was eerst uitgestrekt.
Wat verzwakken gaat was eerst krachtig.
(Aan) wat verlaten wordt werd eerst deelgenomen.

Wat weggegrist wordt werd eerst ontvangen.
Dit heet subtiele klaarheid.

Het zachte en zwakke overwinnen het krachtige.
Vis kan niet buiten het diepe water zwerven.
De voordeelschaal des Rijks kan de mensen niet getoond worden.

Tau is durend zonder naam.

Hielden leenheren het,
dan zouden de myriade creaties vanzelf veranderen.

Veranderd maar daadlustig, zou ik beteugelen zonder benoeming.

Naamloos beteugeld met het onbewerkte houtblok,
zal waarlijk niet beschaamd raken.

Rustig, zullen hemel en aarde vanzelf gericht zijn.

Hoge deugd houdt geen deugd, daarom juist deugd.
Lage deugd verliest geen deugd, daarom geen deugd.

Hoge deugd is niet doende maar is 't er niet om te doen.
Hoge menslievendheid doet maar is 't er niet om te doen.
Hoge rechtschapenheid doet maar is 't er om te doen.
Hoge vormelijkheid doet maar er is geen weerklank.
Dan ontbloot zij de armen en dwingt.

Dus :

Tau verloren, dan komt deugd.
Deugd verloren, dan komt menslievendheid.
Menslievendheid verloren, dan komt rechtschapenheid.
Rechtschapenheid verloren, dan komt vormelijkheid.

Betreffende vormelijkheid:

Het is de schors van trouw en oprechtheid
en verwarring's begin.
Het gangbare weten,
is Tau's bloem en dwaasheids begin.

Daarom :

Blijft de waarlijk volwassene in de kern
en niet in de schors.
Blijft bij de vrucht
en niet bij de grootse bloem.

Daarom laat deze dat en neemt dit.

Die vanouds eenheid verkregen:

Hemel verkreeg eenheid, daardoor reinheid.

Aarde verkreeg eenheid, daardoor rust.

Geesten verkregen eenheid, daardoor rede.

Het overvloeiende verkreeg eenheid, daardoor volte.

Koningen en vorsten verkregen eenheid,

om een groots richtsnoer voor allen onder de hemel te zijn.

Immers:

Besloot de hemel niet met reinheid, ze zou scheuren.

Besloot de aarde niet met rust, ze zou bezwijken.

Besloten de geesten niet met rede, ze zouden verdwijnen.

Besloot het overvloeiende niet met volte, ze zou verdrogen.

Besloten de leenheren niet voorbeeldig

- hoe hoog en geëerd ook- ze zouden vallen.

Daarom moet het zo zijn:

dat het gewaardeerde in het geringe geworteld is,

dat de verhevene het lage tot fundament moet hebben.

Waarlijk noemen koningen en vorsten zich 'alleenstaand',

'verlatenen' en 'graanlozen'.

Dit is de geringe oorsprong tot wortel van de vallei maken nietwaar?

Immers:

Aankomend bij de centrale wagenas is er geen wagen.

Daarom begeren zij mild te glanzen als jade,

niet te schitteren als steen.

Horen hoog ontwikkelden van Tau,
zo kunnen zij zich met ijver inzetten.
Horen middelmatig ontwikkelden van Tau,
zo houden zij nu en verliezen dan weer.
Horen laag ontwikkelden van Tau,
zo lachen zij er luid om.
Lachten zij er niet om, het zou Tau niet zijn.

Daarom is welgegrond het gezegde:

Tau-licht lijkt duister.
Tau-voortgang lijkt teruggang.
Tau-effenheid lijkt ongelijk.

Hoge deugd lijkt overvloeibaar.
Grote reinheid lijkt vuil.
Ruime deugd lijkt ontoereikend.
Welgegronde deugd lijkt onverschillig.
Blote zuiverheid lijkt verdorven.

Als een groot vierkant zonder hoeken,
een groot vat in aanleg,
een groot geluid zonder klank.

Een hemels beeld zonder vorm, het grote Tau heeft geen naam.
Waarlijk Tau bevestigt goed in beginnen en goed in volbrengen.

Keren is de beweging van Tau,
zwakheid is
het functioneren van Tau.

De dingen onder de hemel worden geboren uit zwervend zijn,
zijn wordt gebaard uit zwervend niet-zijn.

Tau baart een,
een baart twee.

Twee baart drie,
drie baart de myriade creaties.

De myriade creaties dragen het duister beginsel op hun rug
en omhelzen het lichtbeginsel in hun centrum.

Door vermenging der adems komt samenklank.

Wat onder de hemel waarlijk gehaat wordt,
is alleenstaand, verlaten en graanloos zijn
en toch noemen koningen en prinszen zich zo.
Is vermindering soms niet vermeerderend,
vermeerdering soms niet verminderend?

Daarom:

Wat het volk leert, zal ik 's nachts beraden en dan anderen leren.
De krachtigen en vasten sterven immers niet natuurlijk,
ik zal dat tot vader der lering nemen.

Het zachtste onder de hemel,
galoppeert triomfantelijk zwerfend over het hardste onder de hemel.

Niet-zijn,
zwerft in wat geen tussenruimten heeft.

Daardoor ken ik het vermeerderende van niet-doende-zijn,
de leer zonder woorden.

Het vermeerderende van niet-doende-zijn,
weinigen onder de hemel kunnen dit.

Naam of persoonlijkheid, wat is nader?

Persoonlijkheid of goederen, wat is gewaardeerder?

Winst of verlies, wat is erger?

Veel begeren doet veel verspillen,
veel vergaren doet veel verliezen.

Daarom:

Wie tevredenheid kent zal niet beschaamd raken.

Wie zich in kan houden loopt geen gevaar,
die kan langdurig blijven bestaan.

Grote vervolmaking is als onvolmaakt,
oorspronkelijk gebruikt onvergankelijk.
Grote volheid is als leeg,
oorspronkelijk gebruikt onaangetast.

Grote rechtheid lijkt krom.
Grote bekwaamheid lijkt onhandig.
Grote welsprekendheid lijkt stom.

Beweging overwint kou, rust overwint hitte.

Reinheid en rust zijn als het richtsnoer onder de hemel.

Indien bij allen onder de hemel Tau overweegt,
bemesten paarden de akker.

Indien bij allen onder de hemel geen Tau overweegt,
fokken paarden bij de offerterp. ('randgebieden')

Geen zonde groter dan begeerte te dulden,
geen onheil groter dan geen tevredenheid kennen.

Geen blaam brengt meer leed dan verkrijgen begeren.

Daarom:

Wie de vrede kent der genoegzaamheid,
blijft duurzaam tevreden.

De deur niet uitzwervend,
valt al onder de hemel te kennen.

Zonder zwervend uit het venster te schouwen,
valt uit het mysterieuze Tau des hemels te weten.

Hoe meer uitgaand,
hoe minder bevattend.

Daarom:

De prins kent zonder te gaan,
noemt zonder te zien
en volbrengt zonder te doen.

Die aan studie doen horen dagelijks meer,
die van Tau horen dagelijks minder.

Minder en minder tot niet-doende-zijn arriveert.
Zonder opzettelijkheid is er niets dat niet gedaan wordt.

Met niet-doende-zijn kan men al onder de hemel regeren.
Met opzettelijkheid kan men niet waardig zijn
al-onder-de-hemel op zich te nemen.

De hogere mens heeft nooit een eigen hart.
Richt diens hart naar het hart der honderd geslachten.
De goeden ben ik goed, de niet-goeden ben ik ook goed.
Deugd is goed.

De bovenpersoonlijke toont zich al onder de hemel oprecht.
Oprecht ook al onder de hemel wiens hart onoprecht zijn.
Zo wordt oprechtheid bereikt.

De bovenpersoonlijke is zelfverloochenend
en bezwangert zijn hart met de zorg van al onder de hemel.
De honderd geslachten richten op hem hun ogen en oren.
De wijze, allen zijn hem als kinderen.

Uitgaan ten leven is ingaan ten dode.

Dertien zijn de dienaren des levens, dertien zijn de dienaren des doods.
Maar ook dertien die 's mensen leven drijven naar de dood.

Waarom is dit waarlijk? Omdat ze het leven groots leven.

Nu heb ik gehoord van wie het leven goed behoedt.
De heuvels doortrekkend mijdt deze neushoorn noch tijger.
Ingaand in revoluties vangt deze met pantser noch wapen aan.

De gehoornde vindt er geen plaats om diens hoorn in te stoten,
de tijger vindt geen plaats om diens klauwen in te slaan,
wapens vinden geen plaats om hun klingen in te dringen.

Waarom is dit?
Omdat deze geen dodelijke plek heeft.

Tau schenkt leven en Deugd kweekt op.
Materie vormt en schalen voltooien het.
Daarom vereren de myriade creaties Tau en achten de Deugd.

Het vereren van Tau en het achten van Deugd,
niemand adelt hen ervoor; het is duurzaam vanzelf zo.
Tau's schenken en Opkweken doen rijpen, volgen, geruststellen,
ontwikkelen, versterken, beschutten.

Het schenkt leven en rekent niet als eigen.
Zijnde maar zonder aanmatiging,
doet het rijpen maar zonder overheersing.

Dit heet: Mysterieuze Deugd.

Al onder de hemel heeft een oorsprong,
dat als moeder van al onder de hemel beschouwd kan worden.
De grootse moeder vindend kent men het grootse kind
en keer je terug naar de dij der grootse moeder zonder lichamelijk te
ontspringen.

De grootse (mond)opening sluitend, de groots blijvende poorten
versperrend, zul je niet vóór je lichaamsavond uitgeput raken.
De grootse opening ontsluitend, grootse zaken ondernemend,
zal je lichaamseinde doornen zien.

Het kleine zien heet begrip, het zachte houden krachtig.
De grote straling gebruikend keer je terug
tot hereniging met het grote begrip van Tau bij 's lichaams ondergang.

Dit heet: Bekleed met Eeuwigheid.

Indien ik een weinig kennis afgescheiden had
en verheugd in het Tau ging zwerven,
zou ik uiting hiervan vrezén.
Het grote Tau is zeer vlak,
maar de massa houdt erg van bergpaden.

Hoven zeer zuiverend; velden overwoekerd, graanschuren erg leeg.
Zich toeleggend op kleding met rijk gekleurde franje,
scherpe zwaarden omgordend, in spijs zwelgend.
Een overdaad aan goederen en schatten hebben heet pralen met roof. (*)
En Tau is voorwaar niet zo maar roof.

(*) Dit Chinese woord klinkt als Tau.

Goed gegrond kan niet ontworteld worden.
Goed omhelsd kan niet verloren raken.
Onafgebroken zullen kinderen en kleinkinderen blijven offeren.

Betracht in het leven is grootse deugd waarachtig.

Betracht in de familie is grootse deugd overstromend.
Betracht in de gemeente is grootse deugd langblijvend.
Betracht in de staat is grootse deugd overvloedig.
Betracht in al-onder-de-hemel is grootse deugd alomvattend.

Naar het leven schouwt men een leven.

Naar de familie schouwt men een familie.
Naar de gemeente schouwt men een gemeente.
Naar de staat schouwt men een staat.
Naar het al-onder-de-hemel schouwt men al-onder-de-hemel.

Hoe weet ik dat van al-onder-de-hemel?
Door dit.

Die overvloed van deugd bevat, ontvangt dwalend als een kinderlijke.
Wespen, spinnen, schorpioenen, slangen schaden het niet.
Schreeuwerige vogels en roofdieren grijpen het niet.

Diens beenderen week, diens spieren zwak, maar de greep stevig.
Onwetend van de gemeenschap der seksen,
maar met opgericht orgaan door de volkomenheid van diens essentie.

De ganse dag schreiend maar niet hees,
door de volkomenheid der harmonie.
Wie iedere dag harmonie kent weet,
dat dagelijkse harmonie verlicht.

Vermeerdering van voortbrengselen is dagelijks geluk.
De nasleep van hartstocht vereist dagelijkse sterkte.
Vanaf hun hoogste bloei worden de dingen oud.
Dit forceren heet Tau-loos.

Tau-loos vergaat snel.

Die weten bespreken niet,
die bespreken weten niet.

Sluit de grootse (mond)opening,
versper de grootse poorten.

Grootse harmoniëring van de schittering,
in gemeenschap neerdalend met de grootse stof,
mindert de grootse scherpte
en ontwart de verwickelingen groots.

Dit wordt Mysterieuze Gemeenschap genoemd.

Daarom:

Wie het verkrijgen onwaardig acht,
benadert ook het tot winnen onwaardige en verachtte.
Wie onwaardig verkrijgt en begunstiging ook niet waard is,
krijgt maar veroudering.

Wie onwaardig verkrijgt waardeert ook het onwaardig verkregene
en wordt juist daarom onder de hemel gewaardeerd.

Met richtsnoeren regeert men de staat.

Gebruik van wapens behoort niet tot de dingen onder de hemel welks wetenswaardigheid zo groot zijn.

Waarlijk,

toename van de verboden en besluiten onder de hemel
vermindert slechts de rijkdom van het volk.

's Volks verboden begunstigen ambtenaren en de staatshuishouding.

Mysterieuze volksverheffing verbiedt waardering van personenkennis.

Mysterieus kan goede kwaliteit dan verschijnen.

De klinker's dagelijkse spreuk:

Ik ben niet doende en het volk ontvangt vanzelf.

Ik bemin rust en het volk recht vanzelf.

Ik bemoei me niet met ondernemingen en het volk wordt vanzelf rijk.

Ik begeer het niet-begeren en het volk wordt vanzelf als ongerept
hout.

Groots op ongereptheid richtend,
richt ongereptheid 's volks grootse stalling op.
's Volks opstalling richt grootse offers op,
grootse offers richten staat's beslissingen.
Staat's beslistheid overweegt...

Welstand is 's ongeluks verborgen gelegenheid.
Welstand overwegen 's ongeluks persoonlijke schuilplaats.

Wie de grootse grenzen kent richt niet.
Richten zonder oprechtheid,
doet goed verkeren in onbehoorlijk en fout in sluw.
's Mensen verblinding, ze bestaat reeds zo lang!

Daarom:

Rechthoekig maar niet snijdend,
puntig maar niet kervend,
direct maar niet onbeperkt,
schitterend maar niet verblindend.

Om de ondernemingen der mensen te besturen en de hemel te dienen,
gaat er niets boven matiging.
Waarlijk overtuigende matiging is tijdige voorzorg.
Tijdige voorzorg legt zich toe op spaarzaamheid.
Dit heet: Toelage Serieus Nemen.

Met een serieuze toelage is niets onoverkomelijk.
Wanneer niets onoverkomelijk is, dan kent niemand de begrensdheid.
Kent niemand de begrensdheid, dan valt de staat te bezitten.

Wie de moeder van de staat waardeert,
is vanouds lang aanblijvend.

Dit heet diep geworteld met een houdende stam.

Het vanouds geborene blijft lang Tau's fixatie.

Bij het besturen van een grote staat,
gaat er niets boven het onbelemmerd bakken als een klein visje.

Het van Tau uitgaande overzien der grootsheid onder de hemel,
geeft demonen geen macht.

Niet dat grootse demonen geen macht hebben;
hun grootse macht beschadigt het persoonlijke (eigene) niet.
Niet dat grootse macht onschadelijk voor personen is.

Ook de bovenpersoonlijke schaadt het persoonlijke niet.

Waarlijk gematigd volgt geen beschadiging.

Daarom heeft gekruiste deugd (*) enigheid.

(*) Vgl. : Krishna, Ahoera-Mazda, Christus.
(Chreistos = 'bewandelaar van de weg' in het Grieks.
Chreisterios = 'orakeldienaar' in het Grieks.)

Een grote staat is laag als een rivierdelta.
Het is onder 's hemels vrouwelijke;
het is onder 's hemels kruispunt.

Vrouwelijk's duurzame rust wint,
door mannelijk's grootse rust te zijn.
Daarom juist is ze onder.

Een grote staat doet voorkomen onder de geringe staat
en krijgt zo opname van de kleine staat.
Dan doet een kleine staat voorkomen onder een grote staat
en krijgt zo opname van zwervers der grote staat.

Daarom:

Wie onder doet voorkomen neemt op.
Wie onder voor doet komen neemt.

Daarom is een grote staat niet overbelastend,
begeert slechts mensen te verenigen en voeden.
Een kleine staat is niet overbelastend,
begeert slechts 's mensen dingen.

Verkrijgen beiden waarlijk het groots begeerde,
dan wordt het groot zijn juist verlaagd.

Tau is de toeneiging (toevlucht) der myriade wezens.
De schat van de goede personen, niet goede personen's bescherming.

Schone woorden kunnen tot voordeel zijn.
Edele gedragingen kunnen mensen verheffen.

's Mensen niet-goede, kan dat geen waarde hebben?
Daarvoor huldigt men de zoon des hemels
en installeert de drie ministers.

Alhoewel ze tezamen als jadekleurig vierspan voorgaan,
is dit niet zo goed als neerzitten (*) en hierin voortgang te maken.

Waarom waardeerden de ouden dit zo?

Luidt het niet:

'Wie niet heeft zal ontvangen,
wie zich vergreep wordt erdoor ontlast.' ?

Daarom is dit het meest waardevolle onder de hemel.

(*) Vgl. 'Upanishads' (=het bij-neer-zitten); de mondelinge (vnl. esoterische) leer.

Ben niet doende,
ondernem niet handelend,
proef wat geen smaak heeft.

Beschouw het geringe als groot,
de enkele als veel,
beantwoord kwaad met deugd.

Ontwerp het moeilijke als het nog licht is,
doe het moeilijke als het nog nietig is.

Het moeilijke onder de hemel zwermt voort uit het lichte.
Het grote onder de hemel zwermt voort uit het nietige.
Daarom doet de bovenpersoonlijke nooit groot,
waardoor het grote juist volbracht kan worden.

Die lichtvaardig instemt,
houdt onvermijdelijk weinig woord.
Die veel als kleinigheid beschouwt,
ondervindt onvermijdelijk veel moeilijkheden.

Daarom benadrukt de klinker het moeilijke,
waardoor er uiteindelijk geen moeilijkheden uitzwermen.

Wat groots in rust is, valt makkelijk te houden.
Wat nog geen voortekenen gegeven heeft, valt makkelijk te voorkomen.
Wat bros is, valt makkelijk te verbreken.
Wat nietig is, valt licht te verstrooien.
Houdt het kwaad terug voor het op kan komen.
Beteugel voordat wan-orde uitbreekt.

Een niet te omvademen boom, zwermt voort uit een fijn sprietje.
Een terras met negen verdiepingen, zwermt voort uit een mand vol modder.
Een stijging van achthonderd voet, met wat onder de voeten ligt.

Die eraan werken, dwalen.
Die eraan vasthouden, verliezen.
De klinker is niet doende, daarom feilloos.
Grijpt niet, daarom zonder verlies.
Het volk, in diens omgang met werken,
dwaalt duurzaam op het moment van vervolmaking der omstandigheden.

Daarom:

Wie aanvankelijk voorzichtig overweegt zonder het einde te verwaarlozen,
kan feilloos blijven.

De klinker begeert het niet-begeren
en waardeert de moeilijk verkrijgbare goederen niet.
Het onkenbare bestuderend keert hij terug tot wat personen passeren.
Hij kan zo het vanzelf-zijn van myriade dingen bevorderen,
maar durft niet doende te zijn.

Daarom de spreuk: 'Tau is niet zomaar verlichtend.'

's Volks einde komt duizendvoudig.
Waarlijk is het volk moeilijk te besturen.

Wie het grootse kent,
weet daarom dat het weten van de staat staats vloek is.
Het niet-weten van de staat is staats deugd.

Wie het duurzame van deze beiden weet,
raadpleegt de voorbeeldige maatstaf.

Duurzaam weten van de voorbeeldige maatstaf heet Mysterieuze Deugd.
Mysterieuze deugd is diepgaand en verregaand tegengesteld aan dingen.

Zo komt de Grote Overgave.

Rivieren en zeeën kunnen koning van honderd stroomdalen zijn,
omdat het grootse goede onder is.
Dit is waarom zij koningen van honderd stroomdalen kunnen zijn.

Daarom moet de bovenpersoonlijke, boven het volkse begeren,
zich in spreken groots daar onder plaatsen.

In groots begeren gaat er niets boven het volk,
zodat een groots voorgaan vanaf de achtergrond is
en niet bedreigend voor het volk.

Zodat een groots er boven staan daarom onder hen moet zijn
en niet het volk belastend.

Zo scheppen allen onder de hemel vreugde in diens voortgang,
zonder er moe van te worden.

Het is geen willekeur, dat grootsheid boven strijd gaat;
daarom kan niemand onder de hemel ertegen strijden.

Ware woorden zijn niet mooi,
mooie woorden zijn niet waar.
Weten is niet geleerd,
geleerd is niet weten.
De goeden zijn niet met velen,
de velen zijn niet goed.

De bovenpersoonlijke stapelt niet op.
Hoe meer deze er voor personen is, hoe meer deze over houdt.
Het persoonlijke loslaten, doet veel overhouden.

Daarom:

Het Tau des hemels is begunstigen maar niet schaden.
Het Tau van personen is handelen maar niet strijden.

Laat een kleine staat weinig volk hebben,
met schalen voor tien- en honderdtallen;
maar laat hun gebruik achterwege,
's volks dood zwaarwegend
en gedachten over afreizen verbannen zijn.
Wagens alomvattend, maar geen reden erin te gaan.
Wapens, maar zonder omgording.

Laat het volk terugkeren tot het gebruik van geknoopte koorden.
Zoet zal hun de grootse voeding smaken,
trots zullen zij op hun kleding zijn,
geborgenheid vindend in hun grootse woningen,
tevredenheid ervarend bij hun grootse gewoonten.

Al ligt een naburige staat in het zicht,
zodat de hanen en honden elkaars geluid kunnen horen;
het volk zal tot het naderen der dood op hoge leeftijd
geen gemeenschap met hen hebben.

Allen onder de hemel noemen mij groot. (*)
Groot maar schijnbaar een mislukte.
Juist omdat ik een mislukte schijn kan ik groot zijn.
Beduidend als anderen; hoe lang zou dat groots zijn?

Waarlijk heb ik drie duurzame kostbaarheden die ik bewaak en waardeer.
De eerste heet Mededogen, de tweede heet Spaarzaamheid,
de derde heet Niet Vooraanstaand Durven Zijn Bij Al-Onder-De-Hemel.

Door waarlijk mededogen kan ik dapper zijn,
spaarzaam durvend kan ik grootmoedig zijn.
Door het niet vooraanstaand durven zijn bij al-onder-de-hemel,
kan ik de oudere zijn.
Maar nu verwerpt men het grootse mededogen en is toch dapper,
verwerpt de grootse spaarzaamheid en is toch grootmoedig,
verwerpt het grootse achterblijven en is onovertroffen;
dit begunstigt zeker de dood.

Waarlijk meedogend is aanvallen begunstigend,
verdedigend is standhouden begunstigend.
Wanneer de hemel wil beschermen,
doet ze dat door het omgeven met een krans van mededogen.

(*) Ook wel vertaalt met 'conventioneel'.
Het Chinese woord is gelijkkluidend aan 'klein'.

Een goede meester is niet krijgshaftig.
Een goede aanvaller is niet toornig.
Een goede overwinnaar van tegenstand is niet strijdend.
Een goede aanwender van personen plaatst zich onder hen.

Dit heet niet-strijdende deugd.
Dit heet persoonlijke aanwending.
Dit heet hemels.
Oudheid's hoogste.

Weten het niet-weten is hoog.
Niet van niet-weten weten is een ziekte.

De klinker is niet ziek,
omdat deze ziek is van die grootse ziekte.
Daarom niet ziek.

Mijn woorden zijn gemakkelijk te kennen,
erg gemakkelijk te praktiseren.
Maar geen persoonlijke kan ze begrijpen
en geen kan ze praktiseren.

Mijn woorden hebben een oorsprong,
mijn handelingen hebben een samenvattend beginsel.

Waarlijk. Het is slechts onbekendheid hiermee,
waarom men mij niet begrijpt.
Mij begrijpen is weinigen vergund, zodoende ben ik veredeld.

De klinker draagt dan ook grove wol over de schouders,
maar draagt jade in diens innerlijk.

Die wapens gebruiken hebben een gezegde dat luidt:

‘Ik durf geen gids te zijn maar ben liever gast;
ruk geen duim op maar trek liever een voet terug.’

Dit heet voortgaan zonder te gaan; spieden zonder wapenvertoon.
Schermend met denkbeeldige wapens; opdringen zonder weerstand te
ontmoeten.

Geen ramp groter dan de tegenstand gering te schatten.
Gering schatten van de tegenstander,
is dicht bij het verliezen van m'n schatten komen.

Daarom:

Wanneer wapens worden gekruist,
is die betreurt zegenend.

Gedwongen harmoniëring van grote vijandschap,
heeft een vijandschapsrestant.
Hoe zou dit als goed kunnen gelden?

De klinker scheidt, maar stelt de dwaler geen eisen.
Daarom hebben deugdelijken verantwoording voor de scheiding,
niet-deugdelijken verantwoording voor de vorderingen.

Het waarlijke Tau des hemels
benadert niet het duurzaam verenigende van persoonlijk goeden.

De zwerver die dapper en vermetel is verkrijgt de dood.
De zwerver die dapper is zonder vermetelheid verkrijgt leven.

Van deze beiden is er één begunstigend, één beschadigend.
Van 's hemels haat; wie kent daarvan de reden?

Daarom:

Het Tau des hemels is niet strijden maar het goede winnen.
Niet spreken maar goed antwoorden.
Niet roepen maar vanzelf laten komen.
Ontspannen, maar goed in plannen maken.

Het net des hemels is wijd.
Wijd zijn diens mazen, maar niets ontsnapt.

Als het volk duurzaam is en toch geen ontzag heeft voor de dood.
Al zou je het met de dood bedreigen, wat is de zin?

Als het volk duurzaam dit doden verkrijgt,
maar ik degene ben die deprimeert - deugdelijk maar dodend -,
zou dit waarlijk vermetel zijn.

Als het volk duurzaam is en toch het gezag tot doden dwingt,
verkrijgen we een duurzame verantwoordelijke voor het doden,
die waarlijk dodelijke verantwoording draagt.

Dit grote dragen in plaats van de opperbeul,
is waarlijk kappen in plaats van de Meester Hakker.
Slechts weinigen verwonden zich hierbij niet de grootse vingers.

Personen hongeren,
als meerderen de graanschuur teveel belasten.
Daarom lijden ze honger.

De reden waarom ze geen bestuur verdragen,
is omdat hun grootse meerderen hebzuchtig zijn.
Daarom zijn ze onbestuurbaar.

Het volk acht de dood licht,
vanwege de grootse gretigheid naar levensvoortbrengselen.
Daarom acht het de dood licht.

Het waarlijke bevestigt niet het drachtig zijn.
Wie dit waarden zijn meerderen van die leven vermeederen.

Geboren worden personen zacht en zwak.
Groots stervend stoppen ze uiteindelijk verstijfd, hard en sterk.

Myriade dingen, grassen en bomen, zijn zacht en teer bij hun geboorte.
Groots stervend eindigen ze verdroogd en schraal.

Daarom het gezegde:

'Hardheid en sterkte zijn dienaren van de dood,
zachtheid en zwakheid, het weke en tere, zijn dienaren van het leven.'

Sterke wapens verkrijgen geen zegenende boom;
het sterke krijgt verduring.
Het grote en sterke is ondergeschikt;
zachtheid en zwakheid, het weke en tere, blijven er boven.

Het Tau des hemels is als de buigingen van een oude boog.
Verheven wie teneergedrukt wordt, ondergeschikt wie zich verheft.

Overvloedig hebben die weg nemen,
niet meer kunnend zijn die toegevoegd hebben.

Daarom is het Tau des hemels nemend die overvloed hebben,
maar vermeerderend wat niet meer kan.

Het Tau van personen neemt wat niet meer kan,
maar dient daarmee het overvloedige.

De waarlijke zou over kunnen hebben,
maar hebzucht dient de dwaler.
Wie 's hemels Tau bevestigd heeft, die eindigt.

De klinker is, maar heeft niet in bezit.
Volbrenkt, maar blijft er niet bij stilstaan.
Zo wenst de verdienstelijke diens grootsheid niet hard te tonen.

Water zwerft als zacht en zwak onder de hemel,
maar in aanvallen van het harde en sterke kan niets het overtreffen.
Groots niet-zijn vergemakkelijkt dit.

Water overwint het onvermurwbare,
het zwakke overwint het sterke.
Onder de hemel als niet-weten; en niemand kan het vertreden.

Klinker's spreekwoordelijke verminderen,
neemt dagelijks de schuld van de staat op zich.
Dit heet Meesterschap van het Gids-offer.

Het niet verwerpen van de schuld der staat;
dit heet Koningschap Onder De Hemel.
Juiste woorden, die tegenstrijdig lijken.

Wanneer het volk geen ontzag voor het gezag heeft,
kan groot gezag ieder moment de gelegenheid krijgen op te komen.

Vindt uw grootse thuis niet te bekrompen;
uw grootse woonplaats brengt waarlijk geen deprimering voort.
Als men ze niet deprimerend vindt, is ze niet deprimerend.

De klinker kent zichzelf maar stelt zich niet in het licht.
Verzorgt zichzelf, maar acht zichzelf niet hoog.
Daarom laat hij dat en neemt dit.

NAWOORD

De ontdekking van twee rollen zijde in een grafheuvel te Ma Wang Tui maakte een 'schoonmaak' mogelijk van dit tot de meest vertaalde boeken ter wereld tellende werk.

De bekende vertalingen der laatste millennia hanteerden een indeling in 81 hoofdstukjes die echter niet in de oorspronkelijke tekst indeling staat. Hiervan was bekend dat de onderlinge volgorde niet als geheel zeker beschouwd kon worden..

In deze Tau Te Tjing vertaling zijn de hoofdstukjes systematisch geordend, overeenkomstig in de oudheid gangbare kosmologische (astrologische) systematiek zoals die met kleine variaties door vele ingewijden gehanteerd werd. Niet alleen in China en India, maar ook in het Perzische rijk van Zaratushtra, het Midden Oosten (+/- Groot Babylonië) en in het Egypte der farao's. Ja zelfs ten grondslag ligt aan het Runenalfabet. Het bleken er geen 81 maar 80 te zijn.

Hoewel er in deze vertaling veel aandacht besteed werd aan onderliggende systematiek, wat o.a. tot uitdrukking komt in de lay-out en de ordening van de 'hoofdstukjes', is het slechts voor weinigen aanbevelenswaardig om langs structuur-onderzoek tot de essentie van dit werk te komen..

Laat ik me hier beperken tot de opmerking dat de 'herbergen' die zowel in de Tau Te Tjing als I Tjing vermeld worden, overeenkomst vertonen met de 28 dagen van de maanfasencyclus, terwijl de hexagrammen in de I Tjing uit 2x3 lijnen opgebouwde diagrammen zijn die met maanfasen associëren. Technisch bezien heeft de Tau Te Tjing een structuur die afgeleid is van de I Tjing structuur zodat ze o.a. als astrologisch handboek kan functioneren dat de I Tjing structuur uit legt. Maar waarom orakels ontleden tot in hun samenstellende onderdelen? Het is geen mechaniek...

Voor uitgebreidere toelichting op de gehanteerde structuur en symboliek kunt u op www.well-publicaties.org kijken.

